

anseet det nødvendigt at aabne Udgang til under særdeles skjærpnde Omstændigheder at kunne idømme en længere Tids Strafarbejde. Her til er der formeentlig saameget større Opfordring, som man ifølge Forholdets Bestaffenhed ikke har fundet tilstrækkelig Anledning til ved Bedrageri, saaledes som ved Tyveri, at tillægge Forbrydelsens Gjentagelse en saadan bestemt kvalificerende Indflydelse, at forskellige Straffebestemmelser derefter skulde komme til Anvendelse, medens det dog altid maa betragtes som en særligt skjærpnde Omstændighed, hvortil der ved Valget af Straffegraden indenfor den alle Tilfælde omfattende Straffebestemmelses Grændser maa kunne tages tilbørligt Hensyn, at Gjerningsmanden oftere har gjort sig skyldig i, og er bleven dømt for, lignende eller maastee grovere Bedragerier. Fornemmelig hvor grove Bedragerier gjentagne Gange begaaes, har man tænkt sig, at der med Grund kunde blive Spørgsmaal om en højere Straf — hvilket man endog har troet at burde aabne Udgang til at kunne lade stige indtil 6 Aars Strafarbejde — men man har dog ikke anseet det for rigtig, ubetinget at indskrænke Anvendelse af denne højere Straf alene til Gjentagelsestilfælde, og Straffebestemmelsen i Udkastets § 247, jfr. de følgende Paragrapher, er derfor affattet derhen, at Straffen under særdeles skjærpnde Omstændigheder, ligesom og naar Forbrydelsen ofterere gjentages, kan stige til det nævnte Maximum.

Udkastets § 249 svarer til Fd. 11te April 1840 § 43. Vortseet fra de mindre væsentlige Redactionsforandringer, som man har anseet hensigtsmæssige, skal man herved bemærke, at det er fundet rettest at udelade Slutningsbestemmelsen i Fd. 1840 § 43 angaaende den Fæstter eller Forpagter, som svigagtig forvansker den ham overleverede Besætning og Inventarium, da en saadan singular Bestemmelse — hvis Hensigt, som i Motiverne til Forordningen angivet, var at betage sletfindede Forpagtere og Fæsttere den Sikkerhed, hvormed de troede at kunne ødelægge den dem overleverede Besætning m. v., hvilket i nogle Egne af Landet var blevet almindeligt — deels synes mindre passende i en almindelig Straffelov, deels er uønskelig, forsaavidt et saadant Forhold falder

ind under Paragraphens øvrige Bestemmelser, hvortil kommer, at der ifølge Udviklingen af de herhenhørende factiske Forhold neppe længere er nogen Opfordring til særligt at udhæve de nævnte Tilfælde af Bedrageri. Med Hensyn til, at de valgte Udtryk: „afhænder eller pantsætter Gods . . . hvorover Treemand har erhvervet en Rettighed osv.“ indbefatte en Afhændelse eller Pantfattelse af arresteret Gods, er det blevet fremhævet, at ligesom Erfaringen viser, at Almuen ikke ret kan indsee det Urigtige i sliq Disposition, fordi det arresterede Gods dog endnu er den Paagjældendes Eieendom, saaledes have Domstolene ogsaa i flere Tilfælde vist Tilbøielighed til at undskylde et saadant Forhold, hvor dette lod sig gjøre t. & med Retsubvidenhed, og at det overhovedet turde være Tvivl underkastet, om den nævnte Handling ubetinget tør erklæres for et egentligt Bedrageri, hvilket i hvert Fald ikke kan siges, hvor det blot har Charakteren af Selvraadighed og ingen svigagtig Hensigt er tilstede. Man har med Hensyn hertil, idet man har antaget, at det dog ikke gif an ganske at udelukke det omhandlede Tilfælde af Paragraphen, i Righed med den norske Straffelovs Kap. 21 § 6 og med, hvad den jydste Stænderforsamling i sin Tid foreslog med Hensyn til § 43 i Fd. 11te April 1840, i Paragraphens Begyndelse tilføjet Ordene „i bedragerist Hensigt“. Naar saadan Hensigt er tilstede, bør formeentlig ogsaa Bortflyttelsen af arresteret Gods betragtes som Bedrageri; man har kun tilføjet Ordene „eller forstikker“, da den herved betegnede Handling turde være ligesaa hyppig som en egentlig Bortflytning.

Af Fdn. 1840 § 44, hvortil Udkastets § 250 nærmest svarer, har man for det første udeladt den efter Emanationen af Fd. 8de Juli 1840 overflødige Slutningsbestemmelse om, at Fd. 4de Marts 1690 ikke længere skal være anvendelig med Hensyn til private Regnskabsbetjente, saavel som den i Straffeloven ikke ret hjemmehørende Sætning om Uanvendeligheden af Arrest paa den Skyldiges Person. Man har dernæst i det Hele omdannet Paragraphen saaledes, at den mere directe fremtræder som en Undtagelse, navnlig fra den foregaaende § 249, forsaavidt den dog nærmest gaer ud